

en passende Gestikuleren er ganske tjenlig. Ved Ord som f. Eks. Herrens Forbandelse, Himmels Vrede, Helvedes evige Pine o. s. v., er det dog ret naturligt, at man ledsager sine Ord med en Hævning af Armen, en Knyttten af Haanden eller lignende, for at tildele dem mere Kraft. . . En Ting maa jeg bede Dem endelig at lægge Dem paa Sinde, kære Ven — —“

I dette Øjeblik slog Klokken otte paa et fint klingende Taffelur inde i Dagligstuen. I det samme viste Provstens Datter sig i Døren og bad Herrerne ind til Te.

„Ja, saa maa vi lystre!“ afbrød Provsten livfuldt og rejste sig. Og idet han lagde sin Haand paa Kapellanens Skulder, tilføjede han smilende: „Som De maaske allerede har lagt Mærke til, Hr. Hansted, er det nemlig min Datter, der regerer her i Huset — og jeg vil sige Dem, hun er en striks Kommandant! . . . Naa, vi vil fortsætte ved Lejlighed. Kom nu ind og tag tiltakke med et landligt Nadverbord.“

III

Spisestuen var — ligesom de fleste af Præstegaardens Værelser — et højt, herskabeligt Rum med Gibsstukkatur under Loftet og Landskabs-Dekorationer over Dørene. Skønt Vejlbø og Skibberup Sognekald langt fra hørte til de fede, var hele Præstegaarden med tilhørende Udbygninger opført i en Stil, der mere mindede om en Storproprietærs Herresæde end om en Bolig for en Kirkens Tjener.

Provst Tønnesens Formand i Embedet havde nemlig været en hovedrig Mand, hvis første Gerning i Sognet bestod i at nedrive den gamle Præstegaardsbygning til Grunden og i dennes Sted for egen Regning at opføre dette Palæ, hvis Kostbarhed den Gang havde givet Anledning til formelige Valfarter fra hele Amtet. Der gik endnu de fabelagtigste Fortællinger om den Letsindighed, hvormed denne Mand bortødslede sine Penge. Kom en Bonde til ham og beklagede sig over Uheld med Kreaturerne eller Brand i Sæden, slog han straks en Streg over hans Tiendskyld og stak ham endda undertiden en Halvhundrededalersed-